

A young boy with brown hair, wearing a light blue shirt and blue pants, is sitting on a large, dark blue crescent moon. He is looking towards the viewer with a slight smile. The background is a dark night sky filled with numerous small, yellow, five-pointed stars. Above the boy, the massive, brown roots of a tree spread out across the dark ground, with some small red stars scattered among them. The top of the cover shows the ground surface with green grass, small plants, and a mushroom.

Viatge al país dels arbres

J. M. G. Le Clézio

Il·lustracions d'Henri Galeron

A large, yellow crescent moon is positioned on the left side of the cover, partially overlapping the dark night sky.The bottom portion of the cover features a vibrant, colorful illustration of a landscape. In the foreground, there are rolling green hills. A row of five stylized, rounded green trees stands prominently in the middle ground. In the background, a winding white path leads through more green hills under a sky that transitions from a warm orange and yellow glow at the horizon to a deep blue at the top. A small figure can be seen walking on the path in the distance.

Traducció de Jordi Martín Lloret

Una vegada hi havia un nen que s'avorria. Ell ja tenia ganes de viatjar, d'anar cap al cel, o mar endins, o cap a l'altra banda de l'horitzó. Però per viatjar cal tenir els mitjans. I aquest nen no tenia ni vaixell, ni cotxe, ni tren, ni res per l'estil. Així que no tenia més remei que quedar-se on era i s'avorria una mica. Però un dia va pensar que potser no calia tenir ales o aletes per poder viatjar.

I llavors se li va acudir la idea d'anar al país dels arbres. Bé, de fet la idea no se li va acudir de cop. Ja feia temps que anava a passejar al bosc i sentia un munt de coses estranyes, com si els arbres li volguessin parlar, o com si es moguessin; un dia anava aquí, un altre allà, i li feia l'efecte que els arbres s'havien mogut. És clar que quan te'ls mires, els arbres semblen immòbils. S'estan plantats a la terra amb les branques obertes i els seus milers de fulles, que tremolen i giren amb el vent.

Això és un estratagema dels arbres, per fer creure que sempre són al mateix lloc, durant anys i panys. Semblen tranquils i manyacs, fixats a la terra negra per les arrels fortes. Si te'ls mires sense posar-hi gaire atenció, pot semblar

que no volen res, que no saben dir res. Però el nen sabia que això no és ben bé veritat. Els arbres no són immòbils. Sembla que dormin, així, amb un son profund que dura segles. Sembla que no pensin en res. Però el nen sabia que els arbres no dormen. El que passa és que són una mica tímids i feréstecs, i quan veuen que se'ls acostava un home, estrenyen la grapa de les arrels i es fan el mort. Són una mica com les petxines quan hi ha baixamar, que s'arrapen a les velles roques cada cop que senten el soroll de les passes d'un home. Els arbres s'han d'amansir.

Com que el nen no tenia pressa per marxar, d'entrada es va entretenir amansint

els arbres. Caminava lentament pel bosc, procurant no fer soroll. Llavors s'asseia a terra, al centre d'una clariana, i esperava. A vegades xiulava fluixet, perquè als arbres els agrada la música que es fa xiulant. No tenen mai por dels ocells ni de les cigales, a ells ja els agrada el soroll dels xiulets suaus. Quan ja feia una bona estona que xiulava així, veia com els arbres anaven afluixant la grapa. Les branques s'obrien una mica més, com grans paraigües, i les arrels es tornaven més flexibles; fins i tot sortien de terra, molt lentament, i era curiós perquè les arrels són totes blanques, el sol i la llum no les han ennegrit com fan amb les branques. Quan les arrels i les branques s'afluixaven una mica, se sentia un soroll estrany, un gran soroll de badall

que provenia de tots els racons del bosc. Els roures sobretot badallaven molt fort, amb grans sospirs greus. Els pollancre no eren tan sorollosos, badallaven fent petites respiracions agudes, i els avets també. Al peu dels arbres, les falgueres s'agitaven una mica, ondulaven, però no pas a causa del vent.

La gent que no sap amansir els arbres diu que els boscos són silenciosos. Però si xiules, si refiles bé, com un ocell, comences a sentir la fressa que fan els arbres. Al principi sents els badalls i les

respiracions agudes. Després ja perceps altres sorolls. Sents cops feixucs, com si hi hagués un cor que bategués en alguna banda sota la terra. I un munt d'espetecs, branques que s'empinen amb esclats, fulles que es posen a tremolar, troncs que es desarruguen. Però el que més se sent són els xiulets, perquè els arbres et contesten. És el llenguatge dels arbres. Si no hi pares atenció, pots pensar que són ocells que refilen. La veritat és que s'hi assemblen molt. Però no són els ocells, els que xiulen; són els arbres. Així, doncs, el nen va aprendre a reconèixer el xiulet dels arbres.

Els arbres molt grossos fan un xiulet sord, constant, que vibra a la terra, una

mena d'udol que diu sempre el mateix. Els arbres prims, en canvi, tenen una veu aflautada, que xiula i cantusseja sense parar; fins i tot són una mica pesats, no paren de xerrotejar amb les seves veuetes agudes. La gent que no coneix el llenguatge dels arbres es pensa que són plens d'hortolans i passerells, però el nen sabia molt bé que allò era la veu dels pollancre, dels trèmols, de les acàcies, i de tots els arbres d'aquesta mena que tenen troncs prims.